

MANTORP 20.5

Den här tävlingen ställdes det stora förhoppningar till. Den skulle vi inte var rädda för att deltagarantalet skulle bli för lite. Det skulle "drösa" in anmälningar.

Tji, vad vi bedrog oss. Ännu 10 dagar före tävlingen hade det inte kommit in tillnärmesevis tillräckligt antal anmälningar. Styrelsens sammanträdde i något som liknade ett krismöte. Aktion påringning måste börja. Tävlingsdagen hade utökats med ett heat för formelbilar, licensklass A och B. Det var fel. Det skulle vara C. C-förarna var det som ville åka. Nu gällde det att snabbt tala om detta.

Mitt i allt ståhej började SBF krångla. Man ville göra gällande att våra tävlingar ej kunde gälla för uppklassning. Detta tänkte den redan tidigare något uppjade stämningen. Tävlingsledaren gick upp på SBF för att tala några sanningsord med ledningen. T.ex. om C-tävlingar och ej offentliggjorda förändringar i Råd och Regler. Allt klarade dock upp sig efter 2 dagar. Ett avgörande om till och med högste basen för SBF, Bengt Reander var inkopplad på. Den slutliga lösningen var förmånlig för våra formelförare. Tillstånd gavs att köra alla formelklasser ihop. Ett klokt beslut. F3-förarna hade annars blivit utan uppklassningstävlingar i år. Det finns

nämligen bara 12 C-förare F3. Man kan räkna med att 6 st ställer upp varje gång. För det lilla antalet anordnas inga tävlingsheat.

Totalt fick vi in 81 anmälningar. 71 kom till banan. Det blev till och med pengar över att täcka Karlskoga-förlusten.

Race-day, som det så fint heter började lite snopet. Vi kom inte in på banan. Grinden var låst. Vad göra en heldagsmorgon $\frac{1}{2}$ 7, när allting är så där stilla så man riktigt känner att folk ligger och sover. Ve och fasa. 71 bilar skulle besiktigas till kl 9. Alla såg vi tidsschemat söndertrassat till konfetti. Snabba ryck. Iväg och ring. Men, som tur var kom grindvakten med nycklar. Besiktningsgrabbarna jobbade förnämligt. Trots många påpekande hann alla förare

slussa sig igenom till första träningspasset.

Nu var det som hösten 70. Fulla C-heat. Fart i depån. Muller på banan. Så skall det vara.

Klass A Var som vanligt glest besatt. Ende tävlande var Kjell Wallin med sin Lotus. Bekymmer hade han med växelföraren. Detta gjorde att han inte ens var första bil över mållinjen. Klass A och B körde ihop.

Klass B vanns med bravur av Hans Eliasson, som tycks gå från klarhet till klarhet denna säsong. En som inte gör det är Nils Björk med sin Diva. Den trasslade redan på träningen. Kolvringarna kastar olja på tändstiften. Allt beror på de superlåga kolvar han har. Såda-

na lär bara gå en säsong. Det har dom redan gjort. Claes Livijn krån-glade det också för på träningen med det var inget allvarligt. På tävlingen hade man fortfarande det intrycket att hans Piper borde gå betydligt fortare.

Klass C

Den här klassen blev dagens stora höjdpunkt. Conny Carlsson, Sven Nilsson och Lars Nordahl kämpade om förstaplatsen länge och väl. Sven Nilsson hade det lättats att hålla sig i täten med sin Elan. Conny körde föredömligt med sin Volvo. Lars Nordahl hade den bil

som gick saktast på rakorna, men i gengäld gick det bättre i kurvorna. Racingdäcken! Han var nära att ta ledningen ett tag, men måste ha missat något i Romkurvan. Dagens grej kom när Sven Nilsson då ledande, missade lite i sista hårnålen. Det räckte för att Conny skulle smita förbi. Med jubel från publiken dånade han som etta över mållinjen.

Klass D kom väl lite i skymundan för fajten i C. Erling Carlsson tog den här gången hem segern i avsaknad av Björn Ribers. En annan förare att nämna är Ulf Ekstrand i Opel Commodore. Han har svårt att hävda sig trots att han kör friskt. Bilen verkar dock lite väl mjuk i fjädningen. Han skulle nog tjäna pm att byta till kraftigare stötdämpare.

